

ние, когато на всѣка минута можеше да се очаква нѣкой пристѣпъ, нѣмаше възможность да се отдѣлятъ войски отъ плѣвенския гарнизонъ. Ако даже се прѣдположеше, че не би имало никакъвъ пристѣпъ, то пакъ изпратенитѣ на помощъ войски, нападнати отъ неприятеля отъ къмъ фланга, биха били изложени твърдѣ много, както въ марша си на прѣдъ, тъй и въ оттегляването си.

На 26 октомври полковникъ Вели бей, команданта на Долни-Джбникъ, съобщи на Османъ паша чрѣзъ единъ пратеникъ, който успѣлъ да се промъкне въ Плѣвенъ, че отъ два дни насамъ не се чува никакъвъ шумъ откъмъ Горни-Джбникъ и че е твърдѣ възможно щото Ахмедъ-Хивзи паша да се е прѣдалъ. Вели бей прибавяше, че никакви извѣстия нѣмалъ отъ Хакъ паша и Телишъ и искаше, слѣдователно, да му се дадатъ инструкции. Мюшира намѣри за благоразумно да се доведе гарнизона отъ Долни Джбникъ въ Плѣвенъ и изпрати още същата нощъ заповѣдта чрѣзъ единъ черкезки офицеръ.

Прѣзъ денътъ на 27 октомври Вели бей събра войскитѣ си и жителитѣ и часа въ 9¹/₂ вечеръта се опжти за Плѣвенъ, като взе всички прѣдпазителни мѣрки, за да скрие марша си отъ неприятеля. Той се спрѣ само, когато стигна до моста на рѣката Видъ. Ру-